

Sygn. akt II Ca 515/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomir Krajewski

Sędziowie: SO Mariola Wojtkiewicz

SO Dorota Gamrat – Kubeczak

Protokolant: Sekr. Sądowy Ziemowit Augustyniak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 stycznia 2015 roku w S.

sprawy z powództwa Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo - Kredytowej im. F. S. z siedzibą w G.

przeciwko T. K.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki i pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Świnoujściu z dnia 28 września 2012 roku, sygn. akt I C 362/12

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a. w punkcie I oddala powództwo,

b. uchyla punkt III,

c. w punkcie IV nakazuje pobrać od powódki Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo - Kredytowej im. F. S. z siedzibą w G. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Świnoujściu kwotę (...) (tysiąc dwieście pięć) złotych tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych,

2. oddala apelację powódki,

3. zasądza od powódki Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo - Kredytowej im. F. S. z siedzibą w G. na rzecz pozwanego T. K. kwotę (...) (trzy tysiące pięćset siedemdziesiąt dwa) złote tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego i apelacyjnego.

Sygn. akt II Ca 515/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 września 2012 roku Sąd Rejonowy w Świnoujściu, w sprawie z powództwa Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej im. F. S. z siedzibą w G. przeciwko T. K. o zapłatę: zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 31.869,48 zł, wraz z umownymi odsetkami w wysokości 24 % od dnia 8 grudnia 2011 roku do dnia 9 maja 2012 roku oraz w wysokości 25 % od dnia 10 maja 2012 roku do dnia 28 września 2012 roku (I); oddalił powództwo w pozostałym zakresie (II); zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2819 zł tytułem zwrotu kosztów

postępowania (III); nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Świnoujściu kwotę 1205zł tytułem nieuiszczonej opłaty sądowej (IV).

Sąd Rejonowy oparł powyższe rozstrzygnięcie na ustalonym w sposób następujący stanie faktycznym:

Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa im. F. S. z siedzibą w G. zawarła z T. K. w dniu 9 lipca 2009 roku umowę pożyczki konsumenckiej nr (...), na podstawie której udzielono pożyczki w wysokości 40.000 zł, na okres od dnia 9 lipca 2009 roku do dnia 9 lipca 2014 roku. T. K. zobowiązał się spłacić uzyskaną kwotę wraz z odsetkami w miesięcznych ratach w wysokości 1016,28 zł. Z udzielonej pożyczki w kwocie 40.000zł pożyczkodawca pobrał prowizję w wysokości 1600 zł, dokonał wypłaty kwoty 9710 zł, dodatkowo pożyczkobiorca uiszczył składkę ubezpieczenia następstw nieszczęśliwych wypadków w wysokości 1710 zł. Pozostała część pożyczki, zgodnie z poleceniem zawartym, w umowie, została przeznaczona na spłatę zobowiązania wobec pożyczkodawcy, wynikającego z wcześniej zaciągniętej pożyczki nr 8.

W dniu 17 lipca 2009 roku pozwany złożył oświadczenie o odstąpieniu od umowy, zwrócił powodowi kwotę 8000 zł i zwrócił się o przywrócenie warunków umowy pożyczki nr (...).

Pożyczkodawca uznał, iż oświadczenie pozwanego o odstąpieniu od umowy było nieskuteczne, gdyż powód z udzielonej mu pożyczki wpłacił jedynie kwotę 8000 zł, ponadto pożyczka nr 8 została już spłacona.

Pożyczkobiorca dokonywał nieregularnych spłat zadłużenia. W październiku 2010 roku pożyczkodawca wystosował pierwsze wezwanie do zapłaty, kolejne w listopadzie 2010 roku, styczniu 2011 roku.

Wezwaniem z dnia 10 sierpnia 2011 r. pożyczkobiorca wezwał pożyczkodawcę do uiszczenia istniejącej wówczas zaległości w kwocie 3415,33 zł w terminie 7 dni pod rygorem wypowiedzenia umowy.

Pozwany uiszczył tylko kwotę 950 zł w związku z czym powód pismem z dnia 22 sierpnia 2011 roku wypowiedział umowę nr (...).

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał powództwo w przeważającej części za uzasadnione. Sąd Rejonowy oparł ustalenia na dokumentach zgromadzonych w sprawie oraz wyjaśnieniach pozwanego.

Sąd stwierdził, że nieskuteczne było odstąpienie przez pozwanego od zawartej umowy, wobec niezwrócenia przez niego powodowi otrzymanej kwoty pożyczki.

W ocenie Sądu zaistniały podstawy do wypowiedzenia przez powoda przedmiotowej umowy w trybie przewidzianym w pkt 26 umowy, gdyż istniejące wówczas zadłużenie wynosiło 2479,14 zł, pozwany nie uiszczył pełnych rat za okres dłuższy niż dwa miesiące. Oświadczenie powoda o wypowiedzeniu umowy dotarło do pozwanego w dniu 26 sierpnia 2011 roku i z tą też datą stała się wymagalna spłata całej niespłaconej dotychczas pożyczki. Postawienie całej należności w stan natychmiastowej wymagalności skutkowało także rozpoczęciem naliczania odsetek karnych.

Wobec zaprzeczenia przez pozwanego prowadzenia w stosunku do niego windykacji w terenie, Sąd Rejonowy uznał tę okoliczność za nieudowodnioną.

Konsekwencją powyższego było zmniejszenie kapitału pożyczki pozostającego do spłaty o kwotę 250 zł, czyli doliczoną przez powoda opłatę za tę windykację.

Zmniejszenie wysokości kapitału wpłynęło także na wysokość odsetek karnych, naliczonych od dnia wymagalności do dnia wniesienia pozwu. Sąd Rejonowy ustalił ich wysokość w kwocie 1392,08 zł (29 001,62 zł x 73 x 24%). Sąd wskazał, iż od chwili wytoczenia powództwa powód mógł dochodzić odsetek nie tylko od pozostającego do spłaty kapitału, ale także od odsetek karnych naliczonych od przeterminowanych należności do dnia wniesienia pozwu, bezzasadny jest zatem podniesiony przez pozwanego zarzut naruszenia zakazu anatocyzmu.

Sąd Rejonowy oddalił zatem powództwo co do kwoty 262 zł należności głównej (250 zł opłata za windykację oraz 12 zł odsetki od przeterminowanej należności od dnia wymagalności do dnia wniesienia pozwu) oraz częściowo w zakresie żądanych w pozwie odsetek umownych.

Sąd wskazał, że na chwilę wyrokowania nie było możliwe ustalenie wysokości tego świadczenia w przyszłości poprzez podanie określonej stopy odsetek. Wysokość odsetek należnych z tytułu przeterminowanych należności ustalana jest przez Zarząd (...) w wysokości nie wyższej niż czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP. Od dnia 12 maja 2009 r. umowne odsetki zgodnie z Uchwałą Zarządu wynoszą czterokrotność kredytu lombardowego NBP, nie oznacza to jednak, iż w przyszłości nie mogą być niższe. Sąd uznał za zasadne zasądzenie odsetek do dnia wydania wyroku.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 kpc.

Apelację od powyższego wyroku wywiodły obie strony.

Powódka, zaskarżając wyrok w zakresie pkt II oraz pkt I, w odniesieniu do niezasądzonych odsetek umownych po dniu 28 września 2012 roku, wniosła o jego zmianę, poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda dalszych odsetek umownych w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od kwoty 31.869,48 zł od dnia 29 września 2012 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Skarżąca zarzuciła Sądowi pierwszej instancji naruszenie:

- art. 359 § 1 w zw. z art. 481 § 1 i § 2 kc, poprzez ich niewłaściwą interpretację i nieuwzględnienie na skutek tego żądania powoda w zakresie należnych mu odsetek umownych za opóźnienie w spłacie należności od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty;

- art. 720 kc, w związku z art. 353¹ kc przez ich błędną interpretację i pominięcie ukształtowanych oraz zaakceptowanych przez strony umowy regulacji w zakresie wysokości odsetek umownych.

Z kolei pozwany, zaskarżając wyrok w całości, wniósł o jego zmianę, poprzez oddalenie powództwa, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji, a także zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Skarżący zarzucił Sądowi pierwszej instancji:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. ustawy z dnia 20 lipca 2001 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. Nr 100 poz. 1081 ze zm.), w szczególności art. 11 pkt 1 dotyczącego odstąpienia od umowy,

2. naruszenie prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 kpc poprzez nie uwzględnienie art. 27 umowy pożyczki nr (...) oraz § 48 Regulaminu udzielania pożyczek przez (...) oraz pominięcie, iż działanie powoda spowodowało trudną sytuację pozwanego uniemożliwiając pozwanemu odstąpienie od umowy pożyczki nr (...) doprowadziło do zwiększenia miesięcznej raty pożyczki o 300 zł, ponadto powód miał świadomość braku zdolności kredytowej pozwanego.

W odpowiedzi na apelację powódki pozwany wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie od powódki na jego rzecz koszty postępowania, w tym kosztów postępowania drugoinstancyjnego wraz z kosztami zastępstwa procesowego.

W odpowiedzi na apelację pozwanego powódka wniosła o jej oddalenie oraz zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego okazała się w całości uzasadniona, co w konsekwencji czyniło apelację powódki w takim samym zakresie bezzasadną.

Sąd Okręgowy na wstępie zauważa, że kwestia ważności czynności prawnej, z której strona powodowa wywodzi swoje roszczenia podlega badaniu z urzędu tak w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji, jak i w postępowaniu apelacyjnym.

W okolicznościach sprawy zaistniały podstawy do uznania zawartej przez strony w dniu 9 lipca 2009 roku umowy pożyczki konsumenckiej nr (...) (która będzie dalej określana jako umowa nr (...)) za nieważną.

Sąd Rejonowy pominął tu całkowicie kwestię formy tej umowy. Tymczasem zgodnie z art. 23 ustawy z dnia 14 grudnia 1995 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych, obowiązującej w chwili zawarcia tej umowy, umowa pożyczki lub kredytu, niezależnie od wartości pożyczki lub kredytu, powinna być sporządzona w formie pisemnej pod rygorem nieważności. Forma ta winna być rzecz jasna zachowana dla wszystkich postanowień umowy.

Umowa nr (...) została sporządzona przy użyciu typowego formularza umowy pożyczki udzielanej przez powódkę w trybie kredytu konsumenckiego i przewidywała postawienie do dyspozycji pozwanego całej kwoty pożyczki, pomniejszonej jedynie o prowizję powódki – 1600 zł i koszty zabezpieczenia spłaty pożyczki, w postaci ubezpieczenia na życie pozwanego – 1710 zł. W takim przypadku pozwany winien byłby otrzymać kwotę 36.690 zł (40.000 zł – 1600 zł – 1710 zł = 36.690 zł).

W okolicznościach sprawy w nie może budzić wątpliwości, iż strony przewidziały i postanowiły już w chwili zawarcia umowy, że umowa nr (...) będzie w części miała charakter pożyczki konsolidacyjnej, to jest część kwoty pożyczki zostanie przeznaczona na spłatę innych zobowiązań pozwanego - objętych umową pożyczki konsumenckiej numer (...), zawartą przez strony w dniu 19 października 2007 roku (dalej zwana umową nr (...)).

Twierdzenia pozwanego w tym zakresie znajdują potwierdzenie nie tylko w jego zeznaniach, ale przede wszystkim w całości okoliczności sprawy. Pozwany wskazywał, że ubiegał się o pożyczkę w kwocie 12.000 zł na remont mieszkania, a zaproponowano mu udzielenie wyższej pożyczki z założeniem zastąpienia nią w części pożyczki wcześniejszej (umowa nr (...)) i wypłaty nadwyżki pozwanemu - w kwocie 8000 zł. Pozwany we wniosku o udzielenie pożyczki nr 9 wskazał, że posiada zadłużenie z kilku tytułów w łącznej kwocie stu kilkudziesięciu tysięcy złotych. Mając na względzie zasady logiki i doświadczenia życiowego nie sposób przyjąć, że powódka wyraziłaby zgodę na udzielenie pozwanemu kolejnej zwykłej pożyczki w pokaźnej kwocie 40.000 zł, bez zabezpieczenia spłaty swych wcześniejszych wierzycelności, co właśnie jest istotą pożyczki konsolidacyjnej. We wniosku tym, pozwany wskazał swe zadłużenie z tytułu kredytu w (...) na kwotę 28.394 zł. Co znamienne w dniu zawarcia umowy nr (...) zbliżona kwota – 28.669,74 zł została przelana z rachunku prowadzonego przez powódkę na rzecz pozwanego na rzecz tej pierwszej. Podkreślenia wymaga, że powódka, która wywodziła, że nastąpiło to na zlecenie pozwanego, który uprzednio otrzymał całą kwotę pożyczki, nie przedłożyła żadnego dokumentu ani nie zaoferowała innego dowodu potwierdzającego wydanie przez pozwanego takiej dyspozycji. Czyni to wiarygodnym twierdzenie pozwanego, że przelanie tej kwoty na poczet spłaty pożyczki nr 8 odbyło się automatycznie (bez jego udziału), co zostało wcześniej przez strony przewidziane.

Reasumując przyjąć należy, że umową stron nr 9 objęte było postanowienie co do takiego częściowo restrukturyzacyjnego charakteru pożyczki.

Umowa co do takiego postanowienia, wobec niezachowania wymaganej pod rygorem nieważności formy pisemnej, była nieważna (art. 73 § 2 kc).

Zważenia wymagało, jaki wpływ powyższa okoliczność ma na ważność całej umowy.

Jakkolwiek nieważność, ze względu na brak formy pisemnej, dotyczyłaby tu, co do zasady, jedynie tego postanowienia umownego, to jednak zaistniały podstawy do uznania całej czynności prawnej za nieważną.

Zgodnie z 58 § 3 kc jeżeli nieważnością jest dotknięta tylko część czynności prawnej, czynność pozostaje w mocy co do pozostałych części, chyba że z okoliczności wynika, iż bez postanowień dotkniętych nieważnością czynność nie zostałaby dokonana.

Taki ostatni przypadek zachodzi w rozpoznawanej sprawie. Jak to już wywiedziono powyżej, bez postanowienia w przedmiocie restrukturyzacyjnego w przeważającej części charakteru umowy pożyczki nr (...), czynność ta nie zostałaby w ogóle zdziałana, to jest pozwanemu nie zostałaby udzielona pożyczka w określonej umową kwocie 40.000 zł.

Podsumowując koniecznym jest uznanie przedmiotowej umowy nr (...) za nieważną w całości.

Powyższe przesądza o bezzasadności powództwa, w ramach którego powódka domagała się świadczeń wynikających z ww. umowy – nią przewidzianych.

Taki kształt powództwa wykluczał również, w świetle unormowania art. 321 § 1 kpc, rozważanie zasadności powództwa w świetle instytucji bezpodstawnego wzbogacenia, normowanej w art. 405 i dalszych kc, gdzie roszczenie oparte jest na zupełnie innej podstawie faktycznej.

Na marginesie dodać jedynie można, że pozwany w czasie kiedy obsługiwał pożyczkę zapłacił powódce kwotę znacząco wyższą niż wypłacone na jego rzecz 8000 zł.

Sąd Okręgowy podkreśla, że nawet gdyby uznać umowę nr (...) za ważną, bo wbrew stanowisku powódki, zaakceptowanego w sposób nader lakoniczny – bez bliższego uzasadnienia przez Sąd pierwszej instancji, istniałyby podstawy do przyjęcia, że pozwany swym oświadczeniem z dnia 17 lipca 2009 roku skutecznie odstąpił od tej umowy, niweczając ją ze skutkiem ex tunc.

Zgodnie z art. 11 ust. 1 zdanie pierwsze obowiązującej w chwili zawarcia umowy nr 9 ustawy z dnia 20 lipca 2001 r. o kredycie konsumenckim konsument, z zastrzeżeniem ust. 6 i art. 12 ust. 1, może, bez podania przyczyny, odstąpić od umowy o kredyt konsumencki w terminie 10 dni od dnia zawarcia umowy. Wedle ust. 3 tego art. termin do odstąpienia od umowy jest zachowany, jeżeli konsument przed jego upływem złoży pod wskazanym przez kredytodawcę adresem oświadczenie o odstąpieniu od umowy. W razie spełnienia świadczenia przez kredytodawcę przed upływem terminu do odstąpienia od umowy odstąpienie staje się skuteczne, jeżeli świadczenie zostanie zwrócone kredytodawcy łącznie z oświadczeniem o odstąpieniu od umowy, z zastrzeżeniem ust. 4. Stosownie do art. 17 tej ustawy postanowienia umowne nie mogą wyłączać ani ograniczać uprawnień konsumenta przewidzianych w ustawie. W takich przypadkach stosuje się przepisy ustawy.

Prawo do odstąpienia od umowy przez konsumenta jest jednym z jego podstawowych uprawnień i pozwala mu, przy uwzględnieniu, że nie uczestniczy profesjonalnie w obrocie prawnym i co do zasady nie posiada dogłębnej wiedzy w sferze ekonomii i prawa, na rezygnację z udzielonej mu pożyczki. Termin 10 dni został tu zastrzeżony w celu umożliwienia konsumentowi spokojnego przeanalizowania jego sytuacji prawnej w związku z zaciągnięciem pożyczki. Uprawnienie to nie może być przy tym umownie nie tylko wyłączane, ale nawet ograniczane.

Tymczasem w okolicznościach sprawy porozumienie stron, w oparciu o które umowa nr (...) miała częściowo charakter pożyczki konsolidacyjnej, a co więcej w zakresie owej konsolidacji zadłużenia pozwanego została zrealizowana już w dniu zawarcia umowy, to jest w dniu 9 lipca 2009 roku, poprzez przelanie części środków objętych pożyczką na rachunek powódki, związany z pożyczką nr 8, w konsekwencji czego zobowiązania pozwanego z jej tytułu miały wygasnąć, co najmniej utrudniało pozwanemu skorzystanie z ustawowego prawa do odstąpienia od umowy, dla skuteczności którego wymagane jest jednoczesne zwrócenie otrzymanego w ramach pożyczki świadczenia kredytodawcy. Powódce znana była doskonale sytuacja majątkowa pozwanego, który nie dysponując wolnymi środkami, dla zrealizowania ww. powinności musiałby zaciągnąć pożyczkę od innego podmiotu, co w terminie 10 dni byłoby co najmniej utrudnione. Podkreślenia wymaga, że w przypadku odstąpienia od umowy kredytu konsumenckiego konsument winien zwrócić świadczenie, które w sposób rzeczywisty zostało na jego rzecz spełnione i środki pieniężne pozostawione do jego faktycznej dyspozycji.

W rozpoznawanej sprawie pozwany taka możliwością nie dysponował, skoro z kwoty pożyczki 40.000 zł, wypłacono mu w rzeczywistości jedynie 8000 zł.

W takiej sytuacji do skuteczności odstąpienia przez ww. od umowy nr (...), przy zastosowaniu, zgodnie z art. 17 ustawy z dnia 20 lipca 2001 roku, reguł ustawowych, wystarczającym winno być zwrócenie rzeczywiście otrzymanej kwoty 8000 zł, czemu pozwany uczynił zadość.

Sąd Okręgowy podkreśla, że nic nie stało na przeszkodzie, aby odłożyć w czasie – do upływu owego terminu 10 dni realizację części restrukturyzacyjnej umowy pożyczki nr (...) (dokonanie przelewu kwoty 28.669,74 zł na rachunek powódki związany ze spłatą pożyczki nr 8), co właśnie w pełni umożliwiłoby pozwanemu skorzystanie z ustawowego prawa do odstąpienia od umowy kredytu konsumenckiego.

Podsumowując w okolicznościach sprawy zaistniałyby podstawy do uznania, że pozwany skutecznie odstąpił od umowy pożyczki nr (...) i w efekcie, że powódce nie przysługują żadne roszczenia z tej umowy, co stanowi dalszy argument uniemożliwiający przyjęcie konstatacji o zasadności powództwa w jakiegokolwiek części.

W świetle powyższych rozważań zbędnym jest odnoszenie się do spornych pomiędzy stronami kwestii odnoszących się do prawidłowości rozliczania wpłat pozwanego, dokonywanych w związku z obsługiwaniem przez niego przedmiotowej pożyczki nr 9, które były przez niego dokonywane w związku z tym, że powódka uznała jego odstąpienie od umowy za bezskuteczne.

Podobnie niecelowym jest analizowanie kwestii związanych z wypowiedzeniem umowy nr (...) dokonany przez powódkę i wreszcie rozliczenia pobranej od pozwanego w drodze polecenia zapłaty kwoty 1051,99 zł, co miało miejsce w dniu 9 stycznia 2014 roku.

Ostatecznie bez wpływu na rozstrzygnięcie pozostawało także zagadnienie prawne rozstrzygnięte w niniejszej sprawie uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 11 września 2014 roku (III CZP 53/14).

Mając na uwadze wszystko powyższe Sąd Okręgowy, całkowicie uwzględniając apelację pozwanego, na podstawie art. 386 § 1 kpc, orzekł jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

Wobec bezzasadności powództwa, zachodziła konieczność jego oddalenia.

Skoro pozwany w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji nie poniósł żadnych kosztów procesu, to zbędnym było rozstrzygnięcie w jakikolwiek sposób o obowiązku zwrotu pomiędzy stronami kosztów procesu.

Wreszcie w sytuacji przegrania procesu przez stronę powodową koniecznym było nakazanie pobrania od niej nieuiszczonej dotychczas części opłaty sądowej od pozwu – w kwocie 1205 zł.

Z kolei apelacja powódki, w związku z bezzasadnością powództwa, podlegała w całości oddaleniu. Orzeczenie w tym przedmiocie, wydane na podstawie art. 385 kpc, znalazło się w punkcie 2 sentencji wyroku.

Orzekając o kosztach postępowania apelacyjnego i zażaleniowego w sprawie II Cz 744/13, Sąd Okręgowy miał na uwadze konieczność uznania powódki za przegrywającą postępowanie apelacyjne i sprawę w całości.

Stąd należało na podstawie art. 108 § 1 kpc i art. 98 § 1 i 3 kpc, w zw. z art. 99 kpc, zasądzić od powódki na rzecz pozwanego całość poniesionych przez niego kosztów obu tych postępowań w postaci: w zakresie apelacji pozwanego – opłaty od apelacji 1607 zł i wynagrodzenia pełnomocnika procesowego 1800 zł; w zakresie apelacji powódki – wynagrodzenia pełnomocnika procesowego 135 zł i wreszcie w zakresie postępowania zażaleniowego opłaty od zażalenia 30 zł.

Razem zasądzeniu od powódki na rzecz pozwanego podlegała tu kwota 3572 zł.